

П'ЯТЕ ВЕРЕСНЯ 2017 РОКУ

МАТЕО ТОРРЕЗ

00:22

«Вісники Смерті» телефонують мені й попереджають, що я сьогодні помру. Але стривайте, «попередження» — занадто сильне слово, адже воно може стосуватися того, чого можна уникнути, як, скажімо, водій авто сигналить людині, що переходить дорогу на червоне світло, даючи їй можливість зробити крок назад. Це більше схоже на підказку. Сигнал тривоги, характерний і нескінченний звук гонга, схожий на церковний передзвін у храмі неподалік, лунає з мого телефона, який лежить в іншому кінці кімнати. У мене починається панічний напад, сотні думок миттєво поглинають усе навколо. Б'юся об заклад, що весь цей емоційний хаос — саме те, що відчуває людина, яка вперше стрибає з парашутом, або піаніст, який дає свій перший концерт. Проте я ніколи про це не дізнаюсь напевно.

Це якесь божевілля. Хвилину тому я читав учорашній допис у блозі «Відлік Життя», де Приречені у прямому ефірі постять статуси і фотки про те, як проводять останні години свого життя, зокрема про студента, який намагається знайти дім для свого золотистого ретривера, а тепер моя черга померти.

Моя черга... ні... так. Так.

Мені тисне у грудях. Я сьогодні помру.

Я завжди боявся смерті. Не знаю чому, але я думав, що це якось мене від неї убереже. Не назавжди, звісно, але достатньо довго, щоб я міг подорослішати. Тато навіть переконував мене, що я маю уявляти себе головним героєм історії, з яким ніколи не трапляється нічого поганого, особливо смерті, бо герой має бути завжди поруч, щоб завадити лиходіям. Та гвалт у моїй голові помалу стихає, і на мене чекає представник «Вісників Смерті», щоб повідомити, що я сьогодні помру у віці вісімнадцяти років.

Овва, невже я...

Я не хочу відповідати на дзвінок. Краще побіжу до Татової спальні й викричусь у подушку, бо він вибрав невдалий час, щоб потрапити до реанімації, чи гатитиму в стіну, бо мама прирекла мене на ранню смерть, коли померла, пускаючи мене в цей світ. Телефон дзвонить і дзвонить, мабуть, уже втридцять, і я не можу цього ігнорувати, як не можу уникнути того, що має статися сьогодні.

Зсуваю ноутбук зі схрещених ніг і підводжуся з ліжка, похитуючись і відчуваючи сильну слабкість. Повільно підходжу до свого столу, наче зомбі.

На ідентифікаторі абонента, звісно ж, написано «ВІСНИКИ СМЕРТІ».

Тремчу, але встигаю *відповісти* на дзвінок. Проте нічого не кажу. Я не можу дібрати слів. Я просто дихаю, бо в мене залишилося менше як двадцять вісім тисяч вдихів — середня кількість вдихів, що робить не приречена на смерть людина, і я маю використати їх, поки є можливість.

і, напевно, шаленіє від цієї людини. Можливо, він грає на піаніно і співає для своїх друзів, а на його похорон прийде безліч людей, і прощання з ним триватиме весь вікенд, і залу наповнюватимуть усе нові й нові люди, які бажатимуть обійняти його востаннє.

У Майбутнього Матео буде довший список друзів, за якими він сумуватиме.

Але я ніколи не стану отим Майбутнім Матео. Ніхто ніколи не кайфуватиме зі мною, ніхто не слухатиме мою гру на піаніно і ніхто наввипередки не заскакуватиме в машину мого батька, коли я отримаю права. Мені ніколи не доведеться чубитися з друзями за найкращі черевики для боулінгу чи право грати за Росомаху у відеогрі.

Я безсило падаю на підлогу, думаючи про всі ці «роби або помри». Навіть не так.

Зроби, а потім помри.

00:42

Зазвичай, коли Тато засмучений або зневірений, він приймає гарячий душ, щоб заспокоїтися. Я запозичив цей метод у тринадцять років, коли для того, щоб розібратися у сплутаних Матео-думках, мені була потрібна ціла тонна Матео-часу. Зараз я приймаю душ, бо відчуваю провину через сподівання, що світ або якась його частина, крім Лідії та мого батька, сумуватиме, коли мене не стане. Через те, що я не жив, а просто існував до дня отримання сповіщення, що тупо змарнував усі ті вчорашні дні і тепер для мене вже ніколи не настане завтра.

Нікому не варто про це знати. Крім Тата, але він досі у комі, тож це не рахується. Я не хочу марнувати свій останній день на роздуми про щирість людей, які

— Руфусе, із жалем повідомляю, що протягом найближчих 24 годин...

— 23 годин, — перебиваю я, крокуючи туди-сюди між машинами. — Ти телефонуєш після першої. — Це лайно собаче. Інші Приречені отримали попередження годину тому. Можливо, якби «Вісники Смерті» зателефонували годину тому, я б не чекав на Пека біля ресторану, де він працює, відколи його вигнали з коледжу після першого курсу, і не переслідував би його до цього місця.

— Так, ваша правда. Вибачте, — каже Віктор.

Я намагаюся стримуватися, бо не хочу скидати свої проблеми на хлопця, який просто виконує свою роботу, хоча й гадки не маю, якого біса взагалі хтось іде на цю роботу. Якщо на секунду уявити, що в мене є майбутнє, то в жодному вимірі я не прокинуся і не скажу: «Я отримав зміну з 12:00 до 3:00, де нічого не треба робити, лише казати людям, що вони помруть». Але Віктор та інші це зробили. І я нічого не хочу чути про «не вбивай посланця», особливо якщо він телефонує сказати мені, що до кінця дня мене не стане.

— Руфусе, із жалем повідомляю, що у найближчі двадцять три години ви помрете. Хоча я не можу запобігти цьому, телефоную, щоб повідомити про ваші можливості на сьогодні. Передусім як ви почуваетесь? Ви довго не відповідали. Усе гаразд?

Він хоче знати, як у мене справи. Ага, аякже. Та по його голосу чутно, що я хвилюю його не більше за інших Приречених, яким він ще має сьогодні зателефонувати. Просто дзвінки записуються, і він не хоче через поспіх втратити роботу.

Ми замовкаємо. Потім сідаємо на велосипеди і з'їжджаємо з бордюру, зіштовхуючись колесами. У такий день не варто було забувати вдома шолом.

Я знаю, що Таго і Малкольм не можуть залишатися зі мною цілий день. Але ми Плуту, брати з однієї приємної сім'ї, і ми не кидаємо один одного в біді.

— Гайда додому, — кажу я.

І ми зникаємо.